

Het volk was in die dagen door den langen strijd uitgeput. Karel, koning van Engeland, wilde den Anglicaanschen kerkvorm, die vele Roomsche ceremonien behouden had, ook aan de Schotten opdringen, ofschoon deze de Engelsche liturgie als Baalidienst verfoelden. Daar door kwamen de Schotten er toe om een verbond of Covenant te sluiten. Daaruit volgde een langdurige oorlog; de kerk kwam ten slotte onder de macht van den Staat; de groote menigte schikte zich hierin, en die dit niet konden, behoorden niet tot de rijken en de machtigen naar de wereld.

De Sececders zijn gegroeid tegen de verdrukking in. De leiders beschouwden geheel Schotland als hun arbeidsveld, bouwden niet alleen hunne kerken, maar hielden overal meetings, discussiën, stelden quaesties aan de orde, die het staatkundig en kerkelijk leven betroffen, enz. Zoo handelde de Carnevoniens, die reeds vroeger met den Staat gebroken hadden, niet. Deze wilden hunne staatkundige rechten niet uitoefenen onder een constitutie, welke de sanctie van de eenige autoriteit miste die als Goddelijk kon beschouwd worden. Maar de Sececders hadden geen klacht over den Staat op zich zelf beschouwd, noch over de kerk; zij vonden de fout alleen gelegen in de wederkerige verhoudingen van beide lichamen; vooral omdat de overheid besloten was soevereine rechten over de kerk te laten gelden. Het gebeurde menigmaal, dat letterlijk door de gewapende hand van de Overheid aan Gereformeerde kerken leeraars werden opgedrongen, van welke zij niet gediend waren. Men kan daarom verstaan dat de Schotsche Sececders van de macht van den Staat spraken, als van de regering van den Anti-Christ.

De omstandigheden waaronder de Vrije Schotsche Kerk in 1843 geboren werd, waren geheel anders. De Vrije kerken hadden zich in Schotland ontwikkeld en wedijverden met de Staatskerk. Door het reël van ook in Schotland het geestelijk leven ontwaakt. En toen de Staat het z. g. patronaatsrecht wilde handhaven, heet een groot deel van het Schotsche volk zich daartegen verzet. Toen braken niet vier, maar vijfhonderd predikanten met de Schotsche Staatskerk en de Vrije Schotsche kerk werd geboren. In den grond der zaak was de daad der vijfhonderd leeraars en van duizenden leden der gemeente een uitroep van de beginselen die de Original Sececders reeds voor twee eeuwen in toepassing hadden gebracht.

Deze twee kerken komen nu eindelijk bijeen, ieder uit haar eigen verleden. Zullen zij ineen-smelten? Het schijnt ons toe, dat alleen wanneer in de verenigde kerken een beweging ontstaat om tot de door velen verlaten paden terug te keeren, de twee stroomingen één zullen worden. Geschiedt dit niet, dan is het te vrezen, dat men één zal worden door samen af te glijden op het hellend spoor van de z. g. „down grade“, of het loochenen van de hoofdwaarden van de belijdenis der Gereformeerde kerken.

Opmerkelijk is het, dat het verzet tegen de vereniging van beide kerken alleen gevonden wordt in de kerken der Schotsche hooglanden, waar men over het algemeen nog het trouwst vasthoudt aan de Gereformeerde belijdenis.

### Gemengd nieuws.

De politie van New-York krijgt het te kwaad met de predikanten. Althans de Episcopale kerk heeft een campagne geopend tegen de ontucht die schamtelooze in de Amerikaanse wereldstad het hoofd optoekt en dit onder mededeeling van de politie. Toen de predikant Paddock den commissaris van politie Herbig uitgenoodigd had om tegen de ontucht in sommige buurten op te treden, werd deze door den politieaanvoerder de inspecteur van politie Crass gemaakt het geval nog erger door het voor zijn mindere op te nemen. De conferentie der diocese besloot tegen het gebeurde bij den burgemeester van New-York, den heer Van Wijk, te protesteeren. Wanneer deze de zaak niet in orde brengt, zal men zich bij den Gouverneur, den heer Roosevelt, beklagen.

Het protest dat bij den heer Van Wijk is ingediend, is getekend door alle protestantsche predikanten en Roomsche pastoors. De politie wordt daaraan beschuldigd 12 miljoen gulden's jaars van boorden en spelhuizen te trekken.

WINCKEL.

## Voor Kinderen.

NOG NIET BEREIKT.

VIII. (Slot.)

Het geheele gewaarde door graaf Von Zeppelin gebouwd, bevat 17 afdeelingen. Er om heen hangt een net, uit zoogenoemd Chineesch touw of vezels vervaardigd, een zeer zaaie maar lichte stof. Ook is elke kamer met zulk een net behangen. Dit geschiedt omdat in elke afdeeling ook een luchtbol gebracht wordt, zoo groot dat hij juist in de ruimte past.

Elke luchtbol van de zeventien, bestaat uit een weefsel van katoen, zeer licht en dicht; ge begrijpt waarom. Voor alle zekerheid is alles nog met een laag gom bedekt. Het geheele geraamte van aluminium, is evenzoo omgeven door een buitenste bekleedsel, dat waterdicht is. Het dient voornamelijk om den luchtbol te beschutten tegen de zonnestralen en tegen den regen, die hem beide kunnen schaden.

Als ik u nu zeg, dat deze bollen alle met waterstofgas gevuld worden, dan begrijpt ge dat ze gezamenlijk heel wat dragen kunnen. Er hangen dan ook aan het gewaarde twee schuitjes van aluminium, die zelfs met elkaar verbonden door een heel smalle looppaak om 't zoo eens te noemen. Wie gauw duizelig is, doet beter geen wandelingen door 't luchttruim op die plank te maken, en nog beter met nooit een luchtreis te ondernemen. Trouwens verreweg de meeste menschen zijn daar niet toe te bewegen. Boven de schuitjes bevinden zich aan elke zijde van het omhulsel, een paar vleugelschroeven, die gedreven worden door „motors“ van 12 4 15 paarlekkrachten.

Ook is er een inrichting gemaakt om te weten of men rijst of daalt, wat natuurlijk in de lucht niet zoo gemakkelijk is te ontdekken. Over een sterk gespannen touw loopt een gewicht, dat men uit de gondels kan bewegen. Als het gedurende de reis achteruit glijdt, richt zich het tegenovergestelde deel van den luchtbol omhoog, en 't is een bewijs dat hij rijst. Gaat het gewicht naar voren, dan daalt het lucht-schip. Zoo althans deelt iemand mee, die 't gezien heeft, doch uit zijn beschrijving kan men ook lezen, dat het gewicht gebruikt wordt om den bol te doen rijzen of dalen.

Ik heb u uitvoerig meegedeeld, hoe deze lucht-bol is ingericht, omdat vele menschen gelooven, dat nu de tijd aanbreekt, waarin de luchtvaart iets als scheepvaart en spoorwegtril worden zal.

Dit is zeker, dat Von Zeppelin alles heeft gedaan om zijn onderneming te doen gelukken. Zelden is een luchtvaartuig met zoo veel zorg gebouwd, zoo voortreffelijk uitgerust. Het heeft een groote drijfkracht, het is licht, toch sterk en op weerstand berekend. In één woord, veel verbeteringen zijn aangebracht en als een luchtbol bestuurbaar is, moet het nu blijken. De eerste proeftocht, die gemaakt is over het meer van Constans, voldeed in zoover, dat men bij zachten wind den bol sturen kon. Een tweede proef schijnt ook nog al voldaan te hebben. Doch in alle geval is nog geen oordeel te vellen.

Maar al is ook het bestuurbare luchtvaartuig zoo goed als gevonden, toch is de tijd zeker nog heel ver, dat schooljongens op een vrijen Zaterdagmiddag eens voor hun genoegen in de lucht gaan varen. Ook plezierreizen naar Zwitserland of naar Noorwegen per luchtbol, in de zomervacantie, zien we voor eerst nog niet plaats hebben. En dat niet alleen om de kosten, maar vooral ook, wij luchtzeilen maken steeds een gevaarlijk spel is.

Het opgaan is meestal mooi; verheven zelfs voor wie mee gaat. 't Is alsof niet de luchtbol rijst, maar de aarde met tuinen, velden en bosschen, langzaam wegzinkt, al kleiner wordt, al meer te overzien. Weltra is het uitzicht door niets meer beperkt, ontzettend wijd. Wind voelt men nooit, omdat men altijd voor den luchtstroom afrijdt. Alleen als de wind onregelmatig is of er een wervelwind opteekst, is het een gevoel alsof het schuitje schokken krijgt. Ja, men kan dan met zulk een snelheid en kracht rondgedraaid en in ijskoude sneeuw- en hagelwolken gedreven worden, dat menigen die 't ondervonden heeft, wenschte, niet zoo dwaas geweest te zijn, om te gaan. Men moet zich dan met alle kracht aan den gondel vasthouden, wil men er niet uit geslingerd en verpletterd worden.

De luchtshipper en die met hem reizen worden door gevaren bedreigd, waartegen, althans dusver, niets is te doen. Zoo kan 't gebeuren, dat de bol plotseling in fel zonlicht komt. Door de hitte der stralen zet dan het gas soms plotseling uit, en er is groot gevaar, dat het omhulsel van den bol springt. Wederom kan het gebeuren, dat men plotseling in een kouden luchtstroom of in wolken komt. De luchtbol koelt dan geweldig af, het gas trekt samen, en het luchtvaartuig daalt ontzaglijk snel. In die beide gevallen nu is te vrezen, dat men er beneden komt dan men verwacht, ja kan de dood het gevolg zijn van een onvermijdelijk val.

Trouwens, dat beneden komen is, al heeft men de reis dusver gelukkig volbracht, nooit gemakkelijk. Er zijn voorbeelden genoeg, dat luchtshippers een arm of een been braken, ja 't leven inschoten, doordat zij geslingerd werden uit het heftig slingerende schuitje, dat haast den grond raakte. Veelal moet men de gelegenheid waarnemen, om met een flinken sprong weer „aan land“ te komen.

Als wij daarbij nu bedenken, dat het luchtvaartuig voor eerst wel niet geregeld zal kunnen varen, b.v. als 't stormt in 't geheel niet, dan blijkt duidelijk, dat een luchtvaartuig niet voor eerst niet zal worden ingesteld. We zullen ons nog lang, zoo niet altijd, met land en water moeten vergenoegen.

### EEN OFFER.

In de vierde eeuw leefde te Tarente een Christen Sofronius genaamt, die een buurman had, welke nog een heiden was. Op zekeren dag zei de laatste tot den eerste:

„Ik begrijp van uw godsdienst weinig of niets. Wij hebben goden en brengen hun offers. Maar wat offert gij aan uw God?“

„Onze God is onzienlijk,“ antwoordde Sofronius, „en onze offers zijn het ook.“

„Dat is dan wel gemakkelijk,“ sprak de heiden. „Wij geven onze goederen en ons geld, maar offers die niet te zien zijn, kan elk wel brengen.“

„Meent gij dat?“ sprak Sofronius. „Dan vergist gij u. Onze God zegt tot ons: Geef Mij uw hart. Al wat wij verder geven voor Zijn dienst, is maar gevolg van dat eene groote offer, dat wij brengen, aan Hem, die Zich voor ons eerst gegeven heeft. Het is geen roem voor ons, want Hij eischt wat Hem behoort, en Hij stelt ons in staat dat offer te brengen. Doch gemakkelijk is het niet.“

De heiden begreep dat niet en ging hoofdschuddend heen. Doch twee jaar later, toen hij zelf door Gods genade een Christen was geworden, sprak hij tot Sofronius:

„Nu versta ik wat gij bedoeldt, en weet ook dat het offer des Christens het grootste is. Wij gaven van het onze aan de goeden. Maar die gelooven, geven den Heere hun hart, dat is zich zelf.“

### CORRESPONDENTIE.

J. H. te B. We zouden dit gaarne doen, doch gelijk u zelf reeds bijbaar gevoelt, gaat dit hier niet aan. Als u echter even de kantteekening op den Statenbijbel inleest, hebt u het antwoord.

HOOGENBURE.

### Gereformeerde Gezindheid.

#### Gereformeerde Kerken.

BEROEPE: Anjum, H. W. Felderhof, te Doersburg. — Halfweg, J. van Haaringen, te Katendrecht. — Aalden en Oldekerk, H. Boukema, cand. te Appelscha.

AANGENOMEN: Burum, A. H. Nieboer, te Sleuwyk. — BEDANKT: Barneveld, J. C. van Schelven, te Dieren. — Antwerpen, K. J. Kapteyn, te Axel. — Noord-Scharwoude, B. J. Heeres, te Hantum. — Beetsum, J. Douma, te Spijkenisse.

#### Nederlandsch Hervormde Kerk.

BEROEPE: Ouderkerk a/d Amstel, G. G. J. Bleeker, te Mastenbroek. — Makkum, J. Homburg, te Briel. — Kropwold, H. de Groot, sand. — Groot Schermer, D. van Krevelen, te Haamstede. — Sir Jansland, J. van Duivenbode, cand. te Katwijk aan Zee. — Franeker, J. C. Benit, te Terborg c. a. — Zevenhoven, D. Klein Wassink, cand. te Doetinchem. — Biggekerke, J. H. Israël, cand. te Zalt-Bommel. — Wolfartsdijk, J. H. Schreuder, te Ovezand. — Klaaswaal, W. van Leeuwen, te Acquoy. — Britsum, J. ten Bruggenkatte, L. te Westwoud. — Vreeswijk, J. Buunk, te Leerbroek en Middelpolder. — Stiens, B. J. Graatsma, te Hornhuizen en Kloosterburen. — AANGENOMEN: Spijk, J. W. F. Roth, te Rotterdam.

BEDANKT: Franeker, E. J. Homan, te Witmarsum. — Ouddorp, J. van Boven, te Oud-Beerland. — Oostervierum en Kedichem, H. de Groot, cand